

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 104.628 van 13 maart 2002
in de zaak A. 90.178/VII-20.738**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. DE WILDE,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Koning Albertlaan 128

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 13 maart 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 november 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 februari 2000;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 januari 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die, loco advocaat P. DE WILDE, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 18 juni 1999 en verklaarde zich op 21 juni 1999 vluchteling.

1.2. Op 17 november 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 21 februari 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 26 januari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Betrokkene beweert een etnische Albanese uit Kosovo te zijn. Op 24 april 1999 zouden Servische militairen betrokkenes dorp Isniq binnengevallen zijn. Zij zouden toen betrokkenes echtgenoot meegenomen hebben en zouden alle dorpelingen verplicht hebben om Isniq te verlaten. Wegens de escalatie van het oorlogsgeweld besloot betrokkene dezelfde dag om Kosovo te verlaten. Via Albanië, waar zij twee maanden verbleef en Italië kwam zij op 18 juni 1999 in België aan waar zij op 21 juni 1999 asiel aanvroeg.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene geenszins aannemelijk heeft gemaakt effectief uit Kosovo afkomstig te zijn. Zo is zij niet in het bezit van enige documenten die haar identiteit kunnen bewijzen en slaagt zij er niet in de identiteitsdocumenten in Kosovo correct te beschrijven. Bij de vraag naar documenten gebruikt in Kosovo geeft betrokkene spontaan de Servische benaming voor identiteitskaart. De in Kosovo gebruikelijke Albanese benaming voor identiteitskaart kent zij evenwel niet. Betrokkene zou verder nog in het bezit geweest zijn van een geboorteakte doch zij slaagt er in het geheel niet in om dat document te omschrijven.

Voorts is betrokkenes kennis over Kosovo zeer beperkt. Naast Prishtina, Peje, Gjakove en Decan kent betrokkene geen enkele andere stad in Kosovo. Betrokkene kent weliswaar enkele dorpen (Stelle, Dubovik, Luke en Lubushe) in de onmiddellijk omgeving van Isniq, het dorp waar zij beweerde geboren en getogen te zijn doch, Isniq, Dubovik, Luke en Lubushe situeerde zij allen ten zuiden van Decan, terwijl zij zich echter ten zuiden van Decan bevinden. Betrokkene is verder niet op de hoogte van de plaats waar en het tijdstip waarop de oorlog begon. Zij beweerde dat dit in maart 1999 in de gemeente Decan was, terwijl algemeen geweten is dat het conflict eind

februari/begin maart 1998 escaleerde in de regio Drenica met de aanvallen door de Servische ordetroepen op de dorpen Likoshanc, Qirez en Prekaz.

Betrokkene slaagde er evenmin in te antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen over Kosovo (naam de belangrijkste humanitaire organisatie in Kosovo, naam van de luchthaven in Kosovo, naam van de belangrijkste mijn in Kosovo, de officiële benaming van Kosovo, enz...).

Ook van de gebeurtenissen in Decan en Isnij zelf is betrokkene geenszins op de hoogte. Terwijl betrokkene beweert dat de eerste Servische aanvallen in de omgeving van Decan plaatsvonden in april 1999, blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal (onder andere Kosovo Daily Reports nrs. 1430, 1435, 1438, 1446, 1460, 1491) nochtans dat de dorpen in de omgeving van Decan, waaronder ook Isnij, reeds vanaf mei 1998 regelmatig onderhevig waren aan Servische bombardementen.

Uit wat voorafgaat kan geen geloof worden gehecht aan betrokkenes beweerde afkomst en vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 november 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij meent een aantal excepties te moeten invoeren; dat deze excepties doorgaans door een vaste rechtspraak van de Raad van State worden verworpen; dat zij niet onmiddellijk ernstig en overtuigend zijn; dat een voorafgaand onderzoek ervan alleen maar een behoorlijke rechtspleging binnen een redelijke termijn in gevaar zou brengen; dat, nu de Raad van State -zoals hierna zal blijken- het beroep verworpt, de gemotiveerde beoordeling van deze excepties overbodig is;

3.1. Overwegende dat de auditeur in zijn verslag besluit tot de verwerping van het beroep; dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 24, § 1 van voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000 tijdig heeft gevraagd om te worden gehoord; dat ter terechtzitting een advocaat is verschenen die er zich toe heeft beperkt "het voordeel van de procedure" te vragen; dat de verzoekende partij aldus de haar geboden procedurele mogelijkheid niet ernstig en volledig heeft uitgeput om, bij voorkeur op korte en kernachtige wijze, relevante juridische elementen aan te brengen die de geschreven conclusie van de auditeur zouden kunnen tegenspreken; dat te dezen op een lichtzinnige manier gebruik werd gemaakt van de door dit artikel geboden mogelijkheid; dat het verzenden van een verzoek tot voortzetting om te worden gehoord en een louter fysieke verschijning ter zitting op zichzelf niet volstaan om de bevindingen van het verslag van de auditeur te ontkrachten;

3.2. Overwegende bovendien dat uit de processtukken en uit het administratief dossier niet blijkt dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk onredelijk zou zijn, op feitelijk onjuiste motieven zou berusten of de wet zou schenden; dat niet blijkt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met alle gegevens die hem bekend waren; dat in zoverre de verzoekende partij wil aantonen dat de commissaris-generaal de feitelijke gegevens van de zaak verkeerd zou hebben beoordeeld, moet worden in herinnering gebracht dat de appreciatie van de feitelijke gegevens in de eerste plaats zaak is van de overheid; dat het de Raad van State niet toekomt zich bij het beoordelen van die feitelijke gegevens in de plaats te stellen van die overheid; dat de Raad van State, belast met de wettigheidscontrole, moet nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en of zij daarbij de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden; dat de bestreden beslissing de voldoende draagkrachtige redenen opgeeft waarom zij is genomen;

Overwegende dat de bestreden beslissing dan ook niet strijdig is met de door de verzoekende partij ingeroepen uitdrukkelijke motiveringsplicht (wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen); dat er evenmin sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat in dat verband de verzoekende partij onder meer argumenten inbrengt tegen het advies van de commissaris-generaal met betrekking tot de terugleiding; dat de uitspraak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in verband met de terugleiding slechts een advies uitmaakt dat niet bindend is; dat dit onderdeel van de beslissing van de commissaris-generaal bijgevolg niet vatbaar is voor nietigverklaring, omdat het niet onder de toepassing valt van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat de verzoekende partij geen overtuigende elementen heeft aangebracht die de vaststelling van de commissaris-generaal, dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt effectief uit Kosovo afkomstig te zijn, zouden kunnen tegenspreken; dat de aangevoerde middelen niet gegrond zijn;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien maart tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.